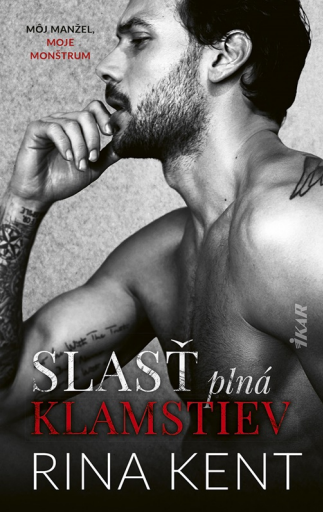

MŮJ MANŽEL,
MOJE
MONŠTRUM

SLAŠŤ *plná*
KLAMSTIEV

RINA KENT

SLAŠŤ *plná*
KLAMSTIEV

RINA KENT

SLAŠŤ *plná*
KLAMSTIEV

Preložila Klára Kruteková

IKAR

Rina Kent
CONSUMED BY DECEPTION

Copyright © 2021. CONSUMED BY DECEPTION by Rina Kent

Translation © 2025 by Klára Kruteková

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0175-6

*Pre to malé dievčatko vo mne,
ktoré považovalo hrdinov za nudných
a bezhlavo sa zamilovalo do zloduchov.*

POZNÁMKA AUTORKY

Milí čitatelia,
ak ste doteraz nečítali moje knihy, možno ešte nevie-
te, že píšem temnejšie príbehy, ktoré môžu byť pre
niekoho znepokojujúce. Moje knihy a hlavné postavy
nie sú pre slabé povahy.

Slasť plná klamstiev je poslednou knihou *Trilógie
plnej klamstiev*:

Temný podvod (voľný prequel)

Prísaha plná klamstiev

Pokušenie plné klamstiev

Slasť plná klamstiev

Prihláste sa na odber noviniek o tvorbe Riny Kent
a získajte informácie o pripravovaných vydaniach a ex-
kluzívny darček.

Môj manžel. Moje monštrum.

Pravda nie je vždy taká, ako sa zdá.

Lia si to neuvedomuje, ale príde na to. Čoskoro.

Vybral som si tento život. Túto cestu. Túto zvrátenú realitu. Kvôli nej som uzavrel dohodu s diablom.

Kvôli nej som sa pohrával s osudom a so smrťou.

Už niet cesty späť. Ukradol som ju a ako každý zlodej ju už nevrátim. Lia je moja závislosť.

Moja posadnutosť. Moja láska.

Moja.

PLAYLIST

True Love – Coldplay
Let It Go – James Bay
Infinity – Jaymes Young
Flying High Falling Low – Walking on Cars
Breath – Breaking Benjamin
Lost It All – Black Veil Brides
Fallen Angel – Three Days Grace
Everyone Changes – Kodaline & Gabrielle Aplin
Learning to Breathe – Switchfoot
Remedy – Thirty Seconds to Mars
Closer to the Edge – Thirty Seconds to Mars
Make Believe – The Faim
My Heart Needs to Breathe – The Faim
Never Know – Bad Omens
Second Chances – Imagine Dragons

Kompletný playlist nájdete na Spotify.

PROLÓG

Adrian

Vek desať rokov

*U*vrhli ma do chladnej, tmavej noci. Sprvu som svojou omámenou myslou nestíhal vnímať, a tak som sa snažil opakovaným mrkáním odohnať spánok z očí.

Chvíľu som sa sústredil na svoje okolie a uistoval sa, že sa mi len nemarí o tej poslednej knihe, ktorú som čítal.

Knihy boli mojím jediným únikom, odkedy nás teta Annika opustila. Zomrela úplne sama po hroznej autonehode a môj otec tam pre ňu nebol. Namiesto toho bol s nami. Rodičia ma vzali do nemocnice, aby mi dali sadru na ruku, ktorú mi zlomila vlastná mama.

Neplakal som. Bolesť ruky nebola ničím v porovnaní s nekonečnou bolesťou v mojej hrudi, ktorú spôsobovala skutočnosť, že ma teta Annika už nikdy neobjíme. A že nebude pri mne, aby utíšila moju bolesť, zastavila môj plač.

Otec bol hrdý na to, aký som silný a že jeho syn nevyronil ani jednu slzu. Rozmýšľal som, že mu všetko poviem, ale skôr než ma prišiel odviezť do nemocnice, mama povedala, že sa ma zbaví, ako sa zbavila tety Anniky, ak otcovi niečo prezradím.

Chcel som udrieť otca aj mamu. Chcel som ich oboch vyhodiť z auta, pretože som si myslel, že keď zmiznú, budem mať späť tetu Anniku.

Ale ona už bola preč a zostal po nej len náhrobný kameň. Taký, ku ktorému už nikto nechodí.

Všetko teplo a radosť, ktoré prinášala do domu, sa vytratili, odkedy ju nahradila moja mama. Otec si ju vzal za ženu, hoci ju jeho priatelia z bratvy nemali radi.

Je príliš inteligentná pre svoje vlastné dobro, počul som, ako jeden z nich povedal.

Myslím, že to bolo preto, že trvala na tom, aby všetko vedela, a zapájala sa, ako to len bolo možné.

S otcom sa často hádajú, pretože on nechce, aby bola „súčasťou biznisu“. Mama mu raz povedala, že keby ju počúval, mohol by sa stať pachanom, a on jej dal za to facku.

Nemám rád, keď otec bije mamu. Pretože ona mu to vždy vráti a potom obaja kričia, rozbíjajú veci a krvácajú.

A ak sa im postavím do cesty, mama ma pritlačí k najbližšej stene a otec ju udrie ešte silnejšie. Ale asi je aj tak lepšie, keď sa hádajú, lebo keď sa nehádali, mama mi dávala facky aj za tie najmenšie chyby a otec ma nútil učiť sa naspamäť knihy a stretávať sa s jeho priateľmi z bratstva.

Podľa bolesti v ruke som predpokladal, že ma ťahá mama. Ona je tá násilníčka, aspoň doma. Otec je násilný na ňu, ale nikdy nie na mňa. Stráca nervy vždy, keď mi ublíži, a preto to robí len za jeho chrbtom.

Zamrkal som, keď ma stavala na nohy. Nevedel som, prečo ma vytiahla z postele, a sotva mi dala čas obuť si topánky, už ma viedla von.

Zvyčajne ma neruší, keď už spím.

„Ponáhľaj sa, Adrian!“ Mama ma postrčila dopredu, jej červené nechty sa mi zarývali do zápästia a pod jemným svetlom ulice pôsobila bledo.

„Mami...? Kam ideme?“

„Teraz buď ticho!“

Poobzerala sa okolo seba, potom ma dovliekla k svojmu džípu a strčila na sedadlo spolujazdca.

„Zapni si pás.“

Skôr než som sa stihol niečo ďalšie opýtať, prebehla na miesto vodiča a nasadla. Pneumatiky zapišťali a auto uháňalo smerom na východ.

Neistými rukami som si zapol pás. Mama sa s tým svojím neobťažovala, keď sa rútila prázdnu ulicou rýchlosťou, ktorá ma vtlačala do sedadla a kradla mi dych.

Oboma rukami som sa držal sedačky a sledoval okolie. Bola tma, len sem-tam sa objavilo pouličné svetlo. Nikde som nevidel žiadnych iných ľudí ani vozidlá. Keď som natiahol krk, na palubnej doske pred mamou, ktorá s každou ďalšou sekundou silnejšie stláčala plyn, som uvidel červeným neónovým písmom napísané „2:25“.

Nikdy nebola opatrná vodička. Práve naopak. Bola ten typ, ktorý trúbi, kričí na ľudí a nadáva im. Toto bolo však prvýkrát, čo som videl, že sa jej ruky na volante trasú a kĺby belejú od silného stisku.

„Mami? Kam ideme?“

Naklonila hlavu smerom ku mne. Mala zvláštny výraz, akoby si práve uvedomila, že som tam. Potom sa opäť sústredila na cestu. „Ďaleko od tvojho zasraného otca.“

Áno, v poslednom čase sa dosť hádali a otcova ochranka si o nej šepkala, ale myslel som si, že sa zmieria ako zvyčajne. Majú fázy, keď sú k sebe tolerantní, ale nikdy to dlho nevydrží a znova sa začnú biť a nadávať si.

Mama ani v zákrute nespomalila a ja som narazil do dverí, pričom som si udrel bok. Pevne som zovrel bezpečnostný pás. „Prečo?“

„Pretože je to idiot,“ vyhrkla. „Mohol by dosiahnuť oveľa viac, ale necháva sa ovládať strachom. Ak mi on berie moje ambície, ja mu vezmem jeho vzácneho dediča.“

„Znamená to, že budeme žiť spolu, len ty a ja?“

„Taký je plán. Kým sa Georgy neprestane správať ako zasraný blázon.“

Nechcel som žiť sám s mamou. V otcovej prítomnosti ma aspoň nebila. Keď s nami otec nebude, nič jej v tom už nezabráni.

No zároveň sa mi nepáčilo počúvať ich hádky, takže to možno bude lepšie.

„Ten kretén ani nevie, ako ďaleko by sa mohol dostať. Kam by som ho ja dokázala dostať. Ten blbec, Nikolaj, si nezaslúži byť vodcom.“

„Ale on je pachan,“ povedal som potichu.

„To neznamená, že jeho vláda je absolútna. Pamätaj, Adrian, že moc sa získava, nie odovzdáva. Ak je šanca zvíťaziť, nepýtaj sa a neváhaj. Využi ju.“

„Aj keď to ubližuje iným?“

„Aj keď to ubližuje iným. Oni sú tí, ktorí si dovoľujú ublížiť, takže sa nemusíš obávať takýchto idiotov...“ Odmlčala sa a pozrela sa do spätného zrkadla. Potom tresla do volantu a zakliala po rusky.

Obzrel som sa za seba a zistil, že máme za chrbtom niekoľko áut.

„Sukin syn!“ Mama prudko dupla na brzdu, pretože sa pred nás postavilo auto.

Hodilo ma dopredu a bezpečnostný pás ma stiahol späť. Z auta vybehli traja muži, a kým som si stihol uvedomiť, čo sa deje, oboje dvere sa rozleteli. Dvaja muži ťahali von z auta mamu, zatiaľ čo mi Pavel, otcov starší strážca, rozopínal bezpečnostný pás a vytiahol ma von. Zaobchádzal so mnou oveľa jemnejšie než tí dvaja s mamou.

Pavel ma prinútil zastať pred ním, ruky mi položil na plecía, kým sme stáli medzi maminým autom a tým, ktoré nás zablokovalo.

Mama sa snažila otcovým strážcom vymaniť. Nadávala zmesou ruštiny a angličtiny. Pokúsila sa ich kopnúť špicatou pätou topánky, ale oni ju poľahky spacifikovali.

Stál som niekoľko metrov od nej úplne nehybný v Pavlovom zovretí. Niežeby som sa chystal niekam odísť alebo dokonca mal predstavu o tom, kam ísť.

Otec sa priblížil zboku. Hoci je mama vysoká žena, on je vyšší a zavalitejší a vždy má zachmúrenú tvár. Na prstoch jednej ruky by som spočítal, koľkokrát v živote som ho videl usmievať sa, a aj to len vtedy, keď je so svojimi kamarátmi z bratvy.

Len čo sa priblížil k mame, oplŕula ho do tváre.

Zdvihol ruku a dal jej takú silnú facku, až sa jej zakrútila hlava a zo spodnej pery jej vytryskla krv. Červený potôčik jej stekal po jemnej pokožke brady a po jej pôvabnom, dlhom krku.

Zamrvil som sa. Nepáčilo sa mi, že ju bije. Tete An-

nike to nikdy nerobil, aspoň nie vtedy, keď som bol nablízku. Ale k mame sa vždy správal násilne.

„Hlúpa mrcha.“ Otec si utrel tvár obrúskom. „Vedel som, že mi prinesieš viac problémov ako osohu.“

„Choď do riti, Georgy!“ zavrčala a pokúsila sa ho kopnúť, ale jej výkop skončil vo vzduchu, pretože strážcovia ju držali ako rukojemníčku.

„Ja mám ísť do riti? *Ja?* To ty choď do riti, Dominika. Odkedy som si ťa vzal, spôsobuješ mi len problémy. Povedal som ti, aby si sa nemiešala do záležitostí bratvy. Povedal som ti, aby si si nechala svoj zákerný um pre seba. Ale čo si urobila? Za mojím a Nikolajovým chrbtom si sa stretávala s talianskymi šéfmi a ich manželkami. Myslela si si, že sa to nikdy nedozvieme?“

„Urobila som to, aby som ti pomohla získať moc, ty zasraný kretén! Nikolaj je staromódny a ty by si mohol byť silnejší, *lepší* ako on.“

„Je to môj pachan! Za chrbtom svojho vora nikdy neuskutočňujeme štátny prevrat. Takto to, kurva, nefunguje, ako som ti už miliónkrát povedal. Akýkoľvek akt zrady sa trestá smrťou.“

„Nikto ťa nepotrestá, ak si ty ten prekliaty vodca!“

„Ale ja ním nie som.“ Zhlboka sa nadýchol. „Zradila si mňa a bratstvo, Dominika.“

„Nie,“ skríkla mama. Bojovala, kopala a krčila sa.

Tento pohľad na mamu som neznášal. Vždy som ju poznal ako silnú ženu. Niekedy priam nenávistnú. Nikdy som jej neodpustil, že mi vzala tetu Anniku, ale takisto sa mi nepáčilo, keď som ju videl takú bezmocnú.

„To mi nemôžeš urobiť! Som matka tvojho syna!“

„To ťa nezbavuje trestu.“ Otec vytiahol pištoľ a mávol ňou na svojich strážcov. „Položte ju na kolená.“

Muži ju tlačili k zemi, až jej kolená dopadli na zem, pričom jej topánky vydali na betóne strašidelný zvuk.

„Nie! Nerob to! Vyberáš si Nikolaja namiesto mňa?“

„Vyberám si bratstvo namiesto teba. Ak ťa poriadne nepotrestám, Nikolaj *mi* nikdy neodpustí.“ Odmlčal sa a po prvý raz v ten večer sa na mňa pozrel. „Pod' sem, Adrian.“

Pavel ma mierne postrčil, potom ma pustil, ale nasledoval ma. Nohy som mal ťažké ako tehly, keď som ich ťahal k miestu, kde stál otec.

„Už si dosť veľký, tak pozorne počúvaj, chlapče.“ Otec priložil pištoľ mame k čelu a ona naňho hľadela so svojím zvyčajným povýšeneckým odporom, pričom jej z viečok neunikla ani jediná slza. „Takto sa trestajú zradcovia, bez ohľadu na to, akí sú ti blízki.“

Stlačil spúšť.

Okolím sa ozvala hlasná rana a na tvár mi vystrekla horúca tekutina.

1

Adrian

Vek tridsaťšesť rokov

*B*ol som svedkom toho, ako sa život končí priamo pred mojimi očami.
Nie raz. Nie dvakrát.

Ale nespočetnekrát.

Keď som v desiatich rokoch videl, ako z tela mojej mamy odchádza život, mal som zjavenie.

Ach. Smrť je taká jednoduchá.

Smrť je stlačenie spúšte, krv a prázdne oči.

Ak mamu, nebojácnu Dominiku, ktorá bola silnejšia ako sám život, zabili tak ľahko, potom to nemôže byť také ťažké.

Preto som sa nikdy nebál smrti. Nikdy som sa na ňu nepozeral z druhej strany. Nikdy som pred ňou nezaváhal.

Vlastne som sa valil priamo k nej. Dobyl som ju a strčil som ju pred seba na kolená, ako to urobil otec mame, a potom som jej strelil do tváre.

Tak často som unikal nemilosrdným pazúrom smrti, až som si myslel, že som voči nej imúnny.

Že ma v istom zmysle smrť obchádza.

Nedotýka sa ma.

Nedotkne sa ma.

A to bola chyba. Chyba v mojom systéme.

Hoci som sa od maminej popravky nikdy nebál konca – alebo vlastne ničoho –, jednej veci som sa bál.

Bál som sa, že niečo stratím.

Alebo skôr niekoho.

Svet plynul spomalene, ale stále bol príliš rýchly a nedal sa zastaviť.

Keď som sem sledoval Liu po tom, čo poslala domov dvojníčku a pokúsila sa utiecť, nemyslel som, že sa stane toto.

Lia padala z útesu ako list. Ľahká, drobná a taká sakramentsky krehká. Natiahol som ruku, ale chytil som len vzduch.

Panika, akú som ešte nikdy v živote necítil, mi zovrela lopatky a prikovala ma na miesto.

Kurva, nie.

Takto sa to neskončí.

Šmýkal som sa po úbočí útesu, kížal sa po blate, až som takmer padol do vody. Rana na bicepse mi kričala od bolesti a šlachy sa mi pri každom pohybe zvlňili.

Vytiahol som telefón a stlačil ikonu baterky. Rozlial sa pred o mnou lúč svetla, ktorý osvetlil prudké vlny narážajúce na skaly.

Predstava, že Lia je tam niekde uväznená, roztrhaná rozzúrenou vodou, mi napínala telo a útočila na nervy.

Rozoznal som malú postavu, ktorá sa držala skaly, zatiaľ čo plávala vo vode, ale neodplávala preč.

Hlasy mojich mužov sa približovali a ako prvý sa pri útese objavil Koľa.

„Prines laná!“ vyštekol som, položil telefón na malý kameň a namieril baterkou dopredu, než som sa ponoril do ľadovej vody.

Telom a ranou, ktorú mi spôsobil pri pokuse o útek, mi prechádzal šok, ale ja som všetky nepríjemné pocity ignoroval a plával proti silnému prúdu.

Vlny rozbíjajúce sa o skaly sa tvrdohlavo pokúšali odnieŤ Liu preč, hodiť jej krehké telo o nemilosrdné balvany a vysať z nej život.

Keď som sa k nej dostal, pochopil som, prečo ju voda nedokázala unieŤ. Myslel som si, že je obtočená okolo jednej skaly, ale ukázalo sa, že uviazla medzi dvoma skalami. Jednu z nich nebolo pod vodou vidieť, no väznila jej dolnú časť tela.

Chytil som ju za studené, mokré zápästie a so zadržaným dychom som čakal, či pocítim jej pulz. Uplynul zlomok sekundy.

Dva... tri...

Keď sa pod mojím zmrznutým prstom ozval drobný tlkot, konečne som sa zhlboka nadýchol.

Jeden kameň som použil ako kotvu a začal som Liu vyťahovať spomedzi ostatných dvoch. V momente, keď sa jej telo uvoľnilo, objal som ju okolo pásu a pritiahol si jej mrazivé telo k sebe.

Odhrnul som tmavé pramene vlasov, ktoré jej zakrývali tvár. Aj v slabej žiare baterky som videl, že je bledá a pery má modré, každou sekundou o odtieň tmavšie.

Potrebovala lekára. Hneď.

„Šéfe!“ volal Kola z brehu.

Pozrel som sa hore a uvidel, že on, Yan, Boris a niekoľko mojich mužov stojí na okraji útesu. Keď mi môj starší strážca hodil lano, voda ho odplavila preč.

Urobil to znova a tentoraz som ho v poslednej sekunde chytil a obtočil ho Lii okolo pásu. Keď som

prstami narazil na roztrhanú látku jej šiat, opatrne som prehmatol okolie.

Nahmatol som ranu v jej podbrušku. Hlbokú ranu, ktorá pohltila môj prst.

Rýchlo som stiahol ruku. Bolo to oveľa vážnejšie, než som si myslel.

Tá rana by mohla byť v kombinácii s podchladením smrteľná.

„Vytiahnite nás!“ skríkol som.

Koľa a Yan ťahali za lano, zatiaľ čo ostatní muži stáli v druhej línii.

Položil som si Liu pred seba, aby som sa nedotkol jej rany, jednou rukou som ju objímal okolo hrude a druhou som sa držal lana.

Voda pomáhala niešť našu váhu, kým nás moji strážcovia ťahali k brehu. Koľa podával lano ostatným, zatiaľ čo on a Yan sa ponáhľali k nám.

Nechal som Koľu, aby vzal Liino telo, len aby som mohol vyjsť z vody. Svaly ma boleli od námahy a rana na bicepse mi pulzovala horúcou bolesťou. No len čo som sa ocitol na pevnej zemi, strhol som lano z Lie a pritiahol si jej krehké telo k sebe. Bola premrznutá až na kosť a pery mala modré.

„Dajte mi niekto bundu,“ rozkázal som po rusky.

Yan si vyzliekol bundu a hodil ju na Liino telo, pričom sa ani nesnažil zakryť svoj zlomyseľný pohľad namierený na mňa.

„Do nemocnice, hneď!“

Začal som liezť po úbočí útesu a držal som ju čo najpevnejšie.

Život pomaly opúšťal Liino telo a všetko malo byť čochvília preč.

Všetko, čo sa jej týkalo, by zostalo len súčasťou mojich spomienok.

Nie však vtedy, keď do toho budem mať čo povedať.

Možno skočila z útesu, aby mi unikla, ale to som nemohol dovoliť.

Je to moja žena.

Matka môjho syna.

Doriti, doriti, *doriti*.

A prešiel by som si aj samotným peklom, aby som ju udržal pri živote.